

In onze parochie van de H. Jozef zijn nogal wat groepen actief. We kunnen ze allemaal een naam geven. Koren, misdienaars, groepen vrijwilligers hier, groepen vrijwilligers daar, teveel om op te noemen.

We kennen ook nog een andere groep parochianen en dat zijn onze zeer gewaardeerde medeparochianen uit het voormalige Nederlands-Indie. Mensen van Molukse afkomst, Javanen en vele anderen. Zij spelen ook een belangrijke rol bij allerlei vrijwilligersactiviteiten. Hun gemeenschapszin is groot.

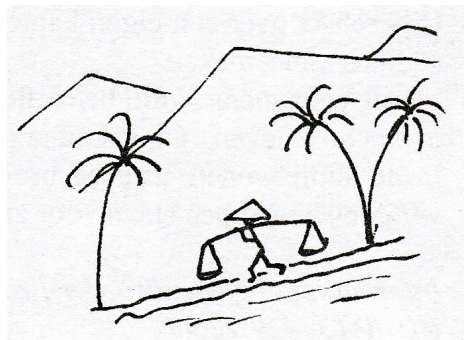
Paul prijst zich gelukkig vandaag wederom één van hen op de koffie te hebben. Al eerder was Mozes Mastail aan de beurt.

Het is mevrouw **Annie Otler**, die al meer dan 40 jaren met haar gezin in Cuijk woont.

Annie is in 1931 geboren op een boerderijtje in een klein dorp Toendjoeng Sekar bij Malang op Oostelijk Java. Praktisch alle bewoners hoorden tot de Islam

Haar vader stierf vlak na haar geboorte en haar moeder die Louisa heette kon de kinderen niet alleen grootbrengen Haar oudere broer en zus werden door de eigen familie opgevangen en Annie kwam toen ze twee maand oud was terecht bij katholieke pleegouders - de enige katholieken in het dorp - , die haar adopteerden en een katholieke opvoeding gaven. Ze was door een oom dan wel Kassi Hannie genoemd, maar haar nieuwe ouders gaven haar de naam Annie. Haar pleegvader was de Nederlander Leusken, een KNIL militair. Diens vrouw was eerder getrouwd geweest met een man uit Menado en had uit dat huwelijk één dochter, Juliana of Juultje, maar in ons gesprek meestal 'zus' genoemd. Juul was veel ouder dan Annie, nl geboren op dezelfde dag als koningin Juliana, 30 april 1916, vandaar haar naam.

Uit haar huwelijk met een Nederlandse
gouvernementsambtenaar werden drie kinderen geboren die maar enkele jaren jonger waren dan Annie. Annie ging al jong naar een lagere school in een plaats vlak bij Malang. Je was schoolrijp als je met je arm



over je hoofd het oor aan de andere kant kon raken. Ze moest dagelijks, ook op zaterdag, 15 km lopen om katholiek onderwijs te volgen. Ze deed dat met plezier, die tochten waren ongevaarlijk en ze genoot van de dingen die ze onderweg zag. De school begon om half acht en was om één uur afgelopen.

Inmiddels was de stiefvader van Annie in 1934 overleden. Haar pleegmoeder bleef alleen achter en had het niet gemakkelijk. Alles wat ze bezaten en wat gespaard was werd verkocht om te kunnen blijven eten. Toen de Japanners Java binnenvielen werd ze samen met haar moeder aan het werk gezet op de sawa's om de rijstvoorziening veilig te stellen. De hele dag in het water, talloze insecten die hen teisterden en gedwongen om volop te presteren.

Naar school gaan was er na de vijfde klas al niet meer bij. Wel volgde ze nog enige jaren een huishoudkundige opleiding. Daar leerde ze koken en bakken en dat is haar in haar hele latere leven, tot op de dag van vandaag, goed van pas gekomen.

Ze herinnert zich nog heel goed de dag dat een oom kwam zeggen dat haar natuurlijke moeder gestorven was. Dat maakte toch diepe indruk op haar.

Na de oorlog begon uitgebreid het verzet tegen de Nederlandse aanwezigheid in Nederlands-Indië. De Nederlandse vrijwillige en dienstplichtige militairen kwamen om dat verzet te breken en samen met de reeds aanwezige mannen van het Nederlands-Indische leger, de KNIL, werd schouder aan schouder gestreden tegen de vrijheidsstrijders van Merdeka.

Een volle reuf van Annie was actief bij de verzetstroepen en tiranniseerde Annie en haar moeder omdat hun man en 'vader' een KNIL militair was geweest. Alles van hen werd geplunderd en hun huis in brand gestoken. Annie en haar moeder verhuisden uit angst naar de stad Malang. Ze werden daar opgevangen door de jongste zus van haar pleegmoeder.

Begin 1949 ontmoetten ze mevrouw Nanarjain. Annie had toen pas haar Eerste Communie gedaan. Eerder was daar geen mogelijkheid toe. Petrus en Theresia Nanarjain kenden een collega militair Lucas Otlar, afkomstig van Tanimbar. Er werd met mama en zus Juul gepraat of dat niks voor Annie zou zijn en Lucas moest maar eens 'op zicht' komen. Hij kwam, samen met een vriend, in uniform met geweer, en Annie was meteen onder de indruk.

Lucas liet echter niets merken. Twee weken later moesten Lucas, de vriend en ook Petrus naar het front. En Annie kreeg ineens vanaf het strijdtoneel een brief van Lucas met wat geld erin. Dat was een soort huwelijksaanzoek.

Op 28 januari 1950 zijn ze getrouwd. In december van dat jaar moesten alle Nederlands-Indische militairen naar Soerabaja vertrekken en op 14 april 1951 vertrokken ze allemaal - het zou maar tijdelijk zijn – naar Nederland, waar ze op 10 mei in Rotterdam aankwamen met de boot “Schoubrijn”.

Tien jaar lang zijn ze nadien van hot naar haar getrokken. Eerst 3 maanden naar Westerbork, toen naar Gelcen, waar de oudste dochter, Petronella oftewel Nella, geboren werd. Omdat Lucas militair vrijwilliger was geweest kreeg hij geen pensioen. Wonen, eten en drinken, en ook soms kleding werden van staatswege verstrekt, en verder was er een ‘zakgeld’ van 3 gulden per volwassen persoon per week en 2 gulden voor de baby! Van die 8 gulden per week moest het gezinnetje er maar wat van zien te maken. In die barre tijden was Pater de Vlieger, een missionaris van het H. Hart uit Tilburg, voor de katholieke Molukkers een steun en toeverlaat. Hij was het ook die de katholieke gezinnetjes in Westerbork had verzameld en ervoor zorgde dat ze naar het katholieke zuiden konden komen. Het werd een opvangkamp in Geleen.

Er was sporadisch contact met alle dierbaren die waren achtergebleven in hun prachtige voormalige vaderland. Pas ná 1956 was er sprake van meer geregeld contact per brief. Totdat ineens de jongste zoon van ‘Luus’ (dat is Louisa) in 1957 naar Nederland kwam en hen na enig zoeken had gevonden. Na drie maanden Geleen zijn velen van hen eind 1951 naar Mill verhuisd, waar ze weer in barakken terecht kwamen. In Mill hadden ze een eigen kerkje in een barak en daar kwam dan af en toe Pastoor de Vlieger hen bezoeken en de eucharistie vieren.

In Mill heeft de familie Otler ongeveer 10 jaar gewoond, samen met 11 andere families. Er werden nog eens 6 kinderen geboren.

Aanvankelijk werkte vader Lucas bij de Friki in Boxmeer en vanaf 1956 bij de typemachinefabriek Royal-McBee in Cuijk, waardoor het leven wat royaler werd. En eindelijk in 1961 kregen de Otlers een eigen huis in de Karel Doormanstraat in Cuijk. Nu pas voelden ze zich volwaardige Nederlandse burgers. Er werden nog 3 kinderen geboren in Cuijk, zodat het complete gezin bestond uit 7 dochters en 3 zonen.

In 1968 kwamen de protestantse Molukse gezinnen van Well naar Cuijk. Samen vormden ze een Molukse gemeenschap met toch hier en daar een duidelijk onderscheid.

De kinderen Otler zijn, behalve Nella, allemaal getrouwd met wat ze in Indie vroeger “Blanda’s” noemden, Nederlanders. Samen hebben ze Annie en Lucas 16 kleinkinderen geschonken.

In 1981 werd de Royal, later Adler genoemd, gesloten. Lucas, geboren in 1926 vond geen nieuw week meer. Gelukkig was het gezin inmiddels wat minder zwaar geworden en konden ze zich redden.

Helaas is Lucas al in 1989 op 63 jarige leeftijd gestorven. Ook een van de zonen Otler is gestorven, 24 jaar oud. Moeder Annie is in haar leven niet veel bespaard gebleven, naast alle gelukkige tijden die ze gekend heeft en nog kent.

In haar geloof heeft ze haar kracht steeds gevonden. Ze is bij St Jozef nog naar de kerk gegaan in de aula van de Mulo en vervolgens heeft ze het hele proces van de nieuwe H. Jozef parochie meegemaakt. Omdat ze vaak de communie bracht bij een zieke mevrouw vroeg Pastor van den Acker haar in 1992 deel te nemen aan de ziekenbezoekgroep. Ze heeft nu 6 zieke of eenzame mensen die ze iedere maand bezoekt. Als dat net zo gezellig is als bij Paul op de koffie, moet dat een vreugde zijn voor die mensen. Ze vindt het fijn om bij de mensen op bezoek te gaan. Annie houdt van lezen en TV kijken, maar haar ogen later haar de laatste tijd wat in de steek. Met wat moderne hulpmiddelen lukt het toch nog wel zo’n beetje.

De Heilige Gerardus Majella was de lievelingsheilige van Lucas en dat heeft ze overgenomen.

Maar als we over de toekomst van de kerk praten kijkt Annie wat somber voor haar doen. “Wij moesten het zelf doen, en onze kinderen moeten het ook zelf doen.” is haar gezonde mening. “We hebben de weg goed genoeg gewezen en we zijn voldoende een voorbeeld geweest.” Haar Godsvertrouwen is onbeperkt !

Als dit blaadje in kleurendruk zou uitkomen zou de naam van Annie Otler in rood gedrukt worden. Rood is immers de kleur van warmte en van liefde. En dat zijn nou nét de twee eigenschappen waar deze vrouw in uitblinkt. Annie, het was prima met jou op de koffie, al dronk je die niet. Hopelijk ben je tevreden over wat ik over jouw leven heb neergeschreven. Het was in ieder geval de moeite waard. En bedankt nogmaals voor de lekkere spekkoek die je voor ons meebracht.

En ook bedankt voor de lekkere koekjes die je af en toe op de pastorie afgeeft voor andere vrijwilligers.

Dat tekent jou precies !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.